מישפחה וידידים

גם אנחנו הסתובבנו בדרכים בשבוע־הסוכות, כמו כל עם־ישראל. הילדים יושבים מאחור, אוכלים ומתקוטטים. הבעל נוהג ואני נותנת לו עצות. מישפחה ישראלית טיפוסית.

אנחנו מדברים על תאונות הדרכים. מה שאני אומרת הוא אומר „לא נכון".

אני — הכבישים בארץ גרועים.
הוא — שום קשר לכבישים!
אני — החום משפיע על כולם.
הוא — יש ארצות יותר חמות בעולם!
אני — אז זה בגלל הגורם האנושי?
הוא — שום גורם אנושי, זה משום שהנהגים חרא!

★ ★ ★

בני בן ה־9 מביא הביתה כל שבוע שתיים־שלוש בריחות. חלקן רק מצחיקות וחלקן גסות עד אימה. כשהוא מספר לי בדיחה גסה, אני עושה את עצמי שאני לא מבינה, ואז הוא הולך לאחיו בן ה־12, מספר לו שאמא לא הבינה את הבדיחה, ושניהם מתפקעים מצחוק.

האחרונה שהוא הביא הביתה, הולכת בערך ככה: אשה אחת, חתיכה מאוד, הלכה ברחוב וראתה גבר מקסים ונורא־נורא רזה. חיזרה האשה אחרי הגבר הרזה, הזמינה אותו אליה הביתה. בבית היא נתנה לו לשתות קוניאק, ולאט־לאט הפשיטה אותו והכניסה אותו למיטה. ואז היא אמרה לו שיחכה רגע, כי היא הולכת להביא משהו מהחדר השני. האיש הרזה נשאר שוכב במיטה, ואחרי דקה חזרה האשה עם בנה הקטן. היא הצביעה על האיש הרזה ואמרה לילד שלה: „אתה רואה, מותק, אם לא תאכל, גם אתה תיראה כך!"

★ ★ ★

בעלי, כשהוא מדבר עליי עם החברים שלו, הוא משתמש הרבה במישפט „אני לא מבין אותה". על זה אמר לו ידידו, רב צפריר: „אתה לא מבין אותה? מה יש לך להבין. כבר סבא שלי, לפני 50 שנה, אמר שנשים צריך לאהוב ולא להבין."

לידיעתכם.

★ ★ ★

ידידי, יוסף שדה, מאוד התרגש מזה שאידה נודל שוחררה והנה היא הגיעה ארצה. הוא ביקש ממני להודיע לאידה נודל הודעה, כדי שתדע לאן היא מגיעה. והנה לשון ההודעה:

„אידה נודל יקרה. אנחנו מאוד שמחים שאת באה אלינו רוצים שתשתלבי בינינו בהקדם, על כן זיכרי כי כאן זה לא רוסיה — כאן צריך לעשות מה שהפקידים אומרים!"

פרח של עצה

ביקרנו הרבה אנשים בחגים האלה, שנראה היה שלא ייגמרו לעולם. ככל בית היה לפחות אגרטל אחד של פרחים. ידוע ש־50% מעס־

ישראל שולח פרחים ל־50% האחרים וחוזר חלילה. מה שנראה לי משונה היא העובדה שבארץ חמה כמו שלנו עדיין ממשיכים לשלוח פרחים. ברוב הבתים בהם היינו בחגים היו הפרחים שבאגרטל מתים ממש, או גוססים, או בשלבי־מחלה.

דיברתי על העניין הזה עם חברתי אפרת רהב, שהיא בעלת חנות־פרחים וגם מבינה עניין בכמה וכמה נושאים. אפרת אמרה לי מה לעשות כדי שהפרחים יחיו חיים טובים ומאושרים.

או ככה: ברגע שמביאים את הפרחים הביתה, או מקבלים אותם, יש להסיר מעל הגיבעול את העלים הנמצאים בחלק השקוע בתוך המים.

יש לחתוך לפחות ס"מ אחד מקצה הגיבעול, כדי לאפשר למים טריים לחדור פנימה.

יש להוסיף מדי יום מים טריים לאגרטל, או לספוג המחזיק את הפרחים.

כדאי מאוד להוסיף למים כפית אחת סוכר או כמה טיפות אקונומיקה.

עוזר מאוד אם מוסיפים לאגרטל, מדי יום, כמה קוביות קרח.

וכמובן, לא להציב את הפרחים מול רוח פרצים, שמש ישירה, מזגן או תנור־חימום.

זה הכל.

מאיראן באהבה ובזול

זה היה יום שבו התכוונתי לא לאכול ארוחת צהריים, ובמקום זה ללכת לשוק־הכרמל ולקנות ירקות ופירות. אבל לכבוד חג־הסוכות עשיתי מעשה חריג, וביקשתי משותפי לחיים שיבוא איתי בתור סבל. הלכנו ברגל לשוק, ובדרך דיברנו על זה שבהחלט אפשר פה ושם לוותר על ארוחת־צהריים, כי ממילא כולנו אוכלים יותר מדי. היינו שנינו מאד גאים בהחלטה החשובה. שתי דקות אחרי זה נעמד שותפי באמצע המידרחוב של נחלת־בנימין וכמעט צעק: „תיראי, מיסעדה איראנית!"

אז החלטנו להעביר את ההחלטה בדבר ביטול ארוחת־הצהריים ליום אחר, ונכנסנו למיסעדה האיראנית לראות מה זה בדיוק.

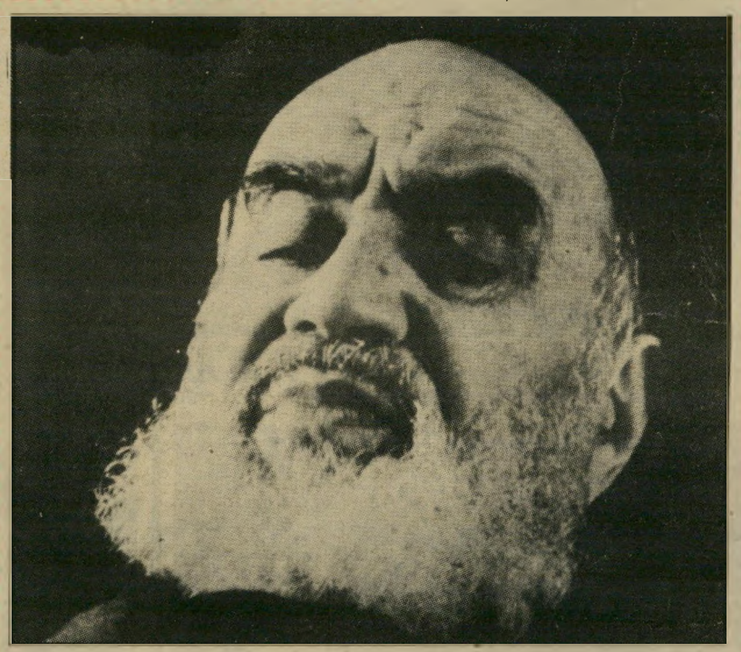

תוך כדי קריאת התפריט, שמו לנו על השולחן פיתות חמות וצלחת, שעליה חתיכות גדולות של בצל והרבה עלי־ייחן טריים (זה לא הריחן שאנחנו קוראים לו בזיליקום, אבל הם התעקשו שאין לו שם אחר). המלצרית הסבירה שצריך לקחת חתיכת פיתה, לשים בתוכה כמה עלים ירוקים וחתיכת־בצל ולאכול. עשינו את זה. משגיעו! עד שהגיעו המנות שהזמנו, אכלנו שלוש פיתות עם עלים ועם בצל.

אני קיבלתי את השישליק שלי, שהיה דומה יותר לחתיכות סטייק־בקר, כי הוא לא היה על שפודים, ובשר־בקר עסיסי מאוד וטעים, שנצלה מעט מאוד זמן. שותפי קיבל צלחת של גולש־ירק. כמה חתיכות בשר־בקר ששכבו בתוך מחית־ירקות העשויה מפטרוסיליה, שעועית שחורה והרבה לימון. טעם בלתי מוכר ונעים מאוד. שותפי ליקק את הצלחת עד שהיתה נקיה לגמרי. קיבלנו גם שתי צלחות אורז לבן, שהיה משעמם ביותר, אבל זה לא חשוב. שתינו מים קרים ושתי כוסות־תה. קיבלנו שרות אלף־אלף, כי היינו היחידים במיסעדה (שהיתה כמעט מלאה) שלא נראינו פרסים, לא הזמנו את המנות בפרסית וגם שאלנו שאלות של זרים.

ארוחה ממש מצויינת. החשבון לזוג — 20 שקלים. במילים: עשרים שקלים. טומבו, מיסעדה איראנית, רח' נחלת־בנימין 14, פינת רחוב השומר. אחר־כך הלכנו לקנות ירקות ופירות. את, איזה יום!

ספרים לילדים קטנים

אם יש לכם ילד/ה שמתעקש/ת לישון במיטה של אמא ואבא, רק מלאך הקסם של דנה יוכל לעזור לכם, כמו שהוא עזר לדנה הקטנה, בתה של גוני מרדור־סביר. אני מתה על ספרים שבהם מלמדים את ההורים איך לסדר את הקטנים, וזה מה שעושה הספר הזה, לשביעות־רצון הגדולים והקטנים כאחד. הפסנט — הפתעה!

מלאך הקסם של דנה, מאת גוני מרדור־סביר, ציורים נפלאים של רות צרפתי. הוצאת עם עובד.

★ ★ ★

יונתן גרשונוביץ הוא עובד סוציאלי במיקצועו, בעל נסיון רב בעבודה עם ילדים והורים, בטיפול מישפחתי, בבתי־חולים ובהוראה. הספר שהוא כתב הוא ספר־אהבה.

הבעיה היתה שלזוג ג'רפות נולדה ג'רפה קטנה, והיא בשום אופן לא הצליחה לגדול. נתנו דיאטה מיוחדת, עשו בדיקות אצל הג'רפולוג

המומחה, נתנו לקטן ויטמינים, אבל שום דבר לא עזר, והג'רפה הקטנה לא גדלה.

ומה עוזר בסופו של דבר? חיבוקים ואהבה, כמובן! אז אם זה עזר לג'רפה לגדול, זה בטח יעזור גם לכל ילד וילדה.

ספר מקסים עם איורים נפלאים משל אותו יונתן גרשונוביץ. הוצאת כיוונים.

★ ★ ★

סיפור נחמד על יובלי ועל חבריו הקרובים, הג'וק־תיקן, הפינגווין־גוויני, ילדה אחת שקוראים לה „חסידה המכוערת ממול", קשתה־החתולה, מונמורור שהוא מעין אדם שמדבר צרפתית, „עקב ארליך הנחש ו... אמא אחת שלא סובלת בעלי־חיים. אתם יכולים כבר לתאר לעצמכם את הצרות.

החיות של יובלי, מאת חסידה סטולרו ויובל מסקין, ציורים רות צרפתי, הוצאת מסדה.

★ ★ ★

ספר התינוק של ג'נט ואלן אלברג הוא ספר מיוחד במינו. ספק המיועד לתינוקות, כנראה, ועד כדי כך הוא מיועד לתינוקות, שבן־אדם כמוני לא מסוגל להבין אותי כלל. לא הבנתי מה הסיפור (אין סיפור), לא הבנתי מה המסר, לא הבנתי למי הוא מיועד ולמה, ולא הבנתי איך כיצד ובכלל.

מי שהציל אותי היה כרגיל בעלי, שהוא מבין גדול מאוד בספרים. הוא הסתכל על הספר ומייד אמר: „נו, את לא מבינה? זה ספר כזה שפותחים ואומרים לילד הנה ע ג ל ה, הנה נ ד נ ד ה, והנה ת י נ ו ק ב א מ ב ט י ה." במין ניגון מתיילל כזה. כנראה הוא צודק.

ספר התינוק, מאת ג'נט ואלן אלברג, לא כתוב מי צייר את הציורים היפים. הוצאת מסדה.